

## V zajetí plamene

Silvie Findová

Těžce jsem otevřela oči. Byla jsem zmatená. Slyšela jsem několik mužských hlasů. Chvilí jsem se snažila vytušit, o čem mluví, ale najednou jeden z mužů srozumitelně vykřikl: „Je vzhůru!“. Zraky všech v místnosti se obrátily na mě a já jsem cítila, jak mi horký pot orosil čelo. Matně jsem rozeznala několik obrysů kolem postele, lehce jsem si promnula oči a snažila jsem se posadit na lůžku. Vtom ke mně přistoupil muž v bílém a lehce mě zase položil se slovy: „Nesmíš se namáhat. Musíš teď hodně odpočívat.“. Potom ke mně přistoupil jiný muž. Měl krásnou modrou uniformu s hasičským znakem. Jemně mě pohladil po vlasech a zeptal se mě, jak se cítím. Slabě jsem zašeptala, že dobře, ale byla to lež. Hlavu jsem měla v jednom plameni, prsty na ruku jsem skoro necítila, do pravé nohy mi vystřelovala ostrá bolest a trásla jsem se zimou. Navíc jsem byla velice unavená. Měla jsem pocit, že moje duše z toho utrápeného bolavého těla každou chvíli vyletí a já se budu cítit zase dobře. V hlavě se mi honilo spoustu myšlenek, dokud se mě mladý muž, asi policista, nezeptal, co si pamatuji. Snažila jsem si vzpomenout. Vybavovala jsem si jen, jak ležím na zemi a nemůžu vstát. Doktor asi vytušil, jak se cítím, protože zničehonic poslal všechny muže ven z pokoje. Řekl, že musím odpočívat a ať se za mnou staví později, a tak mu muži vyhověli a potichu odešli. Chtěla jsem se napít, ale jakási zdravotní sestra mě odbyla, že jsem po operaci a že ještě pít nemůžu. Také jsem se sháněla po svých rodičích, ale doktor mi řekl, že teď bych se měla pokusit usnout, a až se vzbudím, rodiče za mnou pustí. S tím jsem se spokojila, ale usnout se mi dlouho nedařilo. Stále jsem se snažila vzpomenout si. Nebyla jsem si jistá, jak dlouho jsem vzdychala, a snažila jsem se uchýlit do polohy, ve které se nebudu cítit jako v kleštích. Nicméně to se mi nepovedlo, protože jsem byla obmotaná spoustou hadiček, přes které kapalo do mých žil spoustu pro mě neznámých látek, a při každém mém pohybu začaly přístroje, na kterých jsem byla napojena, pípat a pak následovalo kázání od arogantní staré zdravotní sestry, že se nemám vrtět a že mám odpočívat. Nakonec se mi oči klížily stále víc a víc a já usnula spánkem, za který jsem byla vděčná. Zanedlouho mě ale probudila děsivá noční můra, díky které jsem si stále podrobněji vzpomínala na to, co se mi přihodilo. Vzpomněla jsem si, jak jsem se pohádala s rodiči, ale už nevím kvůli čemu. Možná kvůli mému novému tetování nebo kvůli pětce z matiky? Nevím. Každopádně vím, že po hádce jsem svými hbitými dlouhými prsty vzala svůj telefon i se zbrusu novými sluchátky a vyběhla jsem z domu. Běžela jsem. Dlouho jsem běžela, až jsem doběhla na své tajné místo. Moje tajné místo je hluboko v lese nedaleko naší vesnice. Chodím tam docela často. Je tam krmelec, vystlaný voňavým senem, kam se vždy uvelebím, pustím si do sluchátek svoji oblíbenou kapelu a prchám pryč od reality. Ráda kreslím přírodu kolem sebe nebo ptáky, co kolem mě proletí. Jednou jsem dokonce v dálce dokázala celkem slušně zachytit srnku i s malými srnečky. Ale ten den bylo něco jinak. Necítila jsem se bezpečně. Po chvíli jsem si vyndala sluchátka z uší a vnímala jsem jen zvuky kolem sebe. Vítr ke mně přivál závan šedého dýmu a já jsem věděla, že je něco špatně. Ten zvláštní zápach mi připomněl našeho souseda, který na své zahrádce neustále spaluje plasty, staré dřevé oblečení a spoustu jiných věcí, byť už na něj bylo několik stížností. Už jsem na nic nečekala, mrštně jsem vyskočila z krmelce a spatřila jsem na nedalekém poli vystrašené srny, zajíce a veverky. Bylo mi jasné, že tohle není samou sebou. Rozhodla jsem se, že se pokusím zjistit, co ta nebohá stvoření vyhnalo ven z jejich obydlí. Se špetkou strachu v srdci jsem se vydala opačným směrem než zvířata. Opatrně jsem našlapovala, abych vydávala co nejmenší zvuky. Asi za deset minut cesty jsem v dálce uviděla rudý žár. Už jsem neváhala a rozeběhla jsem se dál a dál. Moje srdce tlouklo jako zvon a já jsem byla nervózní a taky trochu napjatá, co se bude dít dál. Stále jsem zrychlovala, až jsem měla plameny skoro nadohled. Před očima se mi mihnul mladík v černé mikině a s kapucí na hlavě. Běžel z lesa ven. Křičel na mě, abych vypadla z lesa, ale já jsem chtěla zjistit, co se děje. Jestli tam není někdo zraněn. Jestli je tam někdo, kdo požár uhasí. Běžela jsem tedy dál, ale oheň se šířil rychleji, než jsem předpokládala. Usoudila jsem, že ohniskem požáru bylo nejspíš ohniště, které bylo na kraji lesíka. Bylo ohraničené velkými kameny, ale přesto, asi kvůli silnému povětří, vyskočila jiskra ven z kamenného kruhu. Červený plamen se blížil ke skleněné lahvi. Byla

poloprázdná. Cítila jsem z ní alkohol. Pomyslela jsem si, že ji tam nechal právě ten mladík, který utíkal z lesa pryč. Ted' se lahev roztříštila na milión malých kousků a já se lekla. Plameny vyšlehly vysoko, převysoko k obloze. Zasáhly dokonce vysoký smrk, který hořel stále víc. U ohně nikdo nebyl, a tak jsem chtěla zavolat hasiče. Sáhla jsem do kalhot pro mobil a prohledala jsem prázdné kapsy. Nebyla jsem si jistá, kde můj iPhone zůstal, ale jediné logické vysvětlení bylo, že zůstal v krmelci. S větrem v zádech jsem tedy běžela zpátky ke krmelci. Prohrabala jsem seno a neohrabaně jsem sáhla po svém mobilu a upalovala jsem zase zpátky. Už jsem byla skoro u plamenů, ale vtom se to stalo. Uslyšela jsem hlasité zapraskání a mohutný smrk padal. Padal a padal, a já jsem utíkala, až jsem zakopla o větev a spadla na kámen. Chvíli jsem o sobě nevěděla, ale potom jsem se vzpamatovala. Vyškrábala jsem se zpět na nohy a běžela jsem. Podlamovala se mi kolena, ale snažila jsem se běžet ze všech sil. Ale strom byl přece jen rychlejší a já jsem opět ležela na zemi. Moje pravá noha byla vklíněná pod mohutný kmen smrku a já se bála. Bála jsem se, co bude dál. Pokoušela jsem se vyhrabat zpod stromu, ale bezúspěšně. Sáhla jsem do bundy pro telefon, ale nebyl tam. Ležel o kus dál vedle mě, asi mi vypadl, když jsem spadla na kámen. A potom se plameny z koruny smrku šířily dál a dál a já už jsem upadala do mdlob. V tu chvíli mi proběhl život před očima, ale v dálce jsem uviděla šedý obrys postavy se psem. Z posledních sil jsem zavolala o pomoc. Moje oční víčka byla čím dál těžší, a tak jsem nechala oči zavřené a nevěděla jsem o sobě. Cítila jsem jen tu prudkou bolest, ale i ta ustupovala. Olizovaly mě žhavé plameny, ale já toho nedbala. Cítila jsem se slabá jako moucha, co se chytla do sítě pavouka, jako stéblo trávy, které nemá dostatek vláhy, a tak uvadá. Ano. Přesně tak jsem se cítila...Z posledních zbytků sil jsem se snažila zavolat pomoc, ale nešlo to. V krku jsem měla vyschlo a sotva jsem tiše povzddechla. Z plamene naděje, který ve mně stále hořel, se stával čím dál menší plamínek a nakonec z něj zbyly jen rudé jiskřičky. V duchu jsem volala své milované rodiče a loučila jsem se s nimi. Když zhasly i ty malé, malinké jiskřičky, uslyšela jsem v dálce zvuk sirén. Už jsem neměla sílu ani odvahu podívat se do dálky. Upadla jsem do hlubokého spánku, ze kterého není možné se vzbudit. Přece ale ležím tady, v nemocnici. Nevím, co se stalo dál. Vtom mě vytrhne z těch ošklivých vzpomínek lehounké zaklepání. Snažila jsem se co nejvíc vykřiknout, aby mě bylo přes zavřené dveře slyšet, ale dovnitř už vcházeli...ano byli to moji rodiče. Konečně jsem se dočkala. Konečně jsem jim mohla říct, jak moc mi v těch nejhorších chvílích chyběli, jak moc je mám ráda. Konečně jsem se jich mohla dotknout, lehce je obejmout. Seděli u mě dlouhou dobu, ale pak přišli znovu tři muži. Podle hlasu jsem poznala, že to byli ti, co u mě hlídali, než jsem se vzbudila. Ted' už jsem ale neviděla jen jejich obrysy. Rozeznávala jsem jejich tváře. Dva z nich byli policisté, jeden byl hasič. Mí rodiče museli z pokoje odejít a oni mi znovu položili tu stejnou otázku: „Na co si vzpomínáš?“ Vyděšenýma očima jsem se na ně podívala. Po tvářích mi stékaly slzy. Konečně jsem začala mluvit a všechno jsem jim řekla. Konec jsem ale nevěděla. Věděli ho však oni. A taky mi všechno řekli. Prý ten člověk se psem, kterého jsem si matně vybavovala, přiběhl ke mně, zavolal hasiče a záchranku a snažil se mě dostat ven zpod toho hořícího stromu. Prý se mu to sice nepovedlo, ale i tak mu vděčím za život. Taky jsem se dozvěděla, že požár opravdu vyvolala jiskra, která z ohniště vyskočila. A zato, že tady ted' ležím a mám za sebou tohle trauma, prý může ten mladík s kapucí na hlavě. To on totiž zapálil to ohniště. Jeho tvář jsem měla v mlze, ale přece mi byla povědomá. Policisté mě poprosili, abych se pokusila jim ho popsat. Vzhledem k mému malířskému umění jsem se ale rozhodla, že jim jeho podobiznu zachytím na kus papíru. Když jsem kreslila, stále víc a víc mi připadal známý. Možná to byl někdo ze školy? Opravdu nevím, ale snad ho policie brzy dopadne. Ted' ke mně přistoupil i ten hasič, který celou dobu stál v rohu místnosti, a dal mi otázku, kterou mi položil i prve. "Jak se cítíš?" Ted' už jsem mu nelhala. Sklopila jsem oči-trochu jsem se styděla, ale přeci jsem mu odpověděla. "Mám pocit, že mi každou chvíli pukne hlava. Prsty na rukou skoro necítím a do pravé nohy mi vystřeluje ostrá bolest, ale je to lepší. Děkuju." To už ale do místnosti vcházel i doktor a informoval mě o mém zdravotním stavu. "To se ani nedivím, že se takhle cítíš. Máš rozbitou hlavu-pravděpodobně od pádu. Na většině těla máš popáleniny a také máš rozdrcený pravý kotník." Podívala jsem se na nohu. Byla v sádře a moje ruce byly obvázány bílými obvazy. Ted' si zase vzal slovo hasič: „Když jsme přijeli k zásahu, byla jsi uvězněná pod tím stromem. Když jsi utíkala, pravděpodobně jsi zakopla a spadla jsi na kámen, o který sis rozbila hlavu. Byla na něm totiž krev.“ Udiveně jsem se mu podívala do modrých

očí. „Byla fuška vyprostit tě z toho ohořelého stromu, ale nakonec se nám to povedlo.“ „Děkuji.“ řekla jsem svým znělým hlasem a lehce jsem se na ně usmála. „Děkuji vám za záchranu.“